

[Finansministeren.]

at når man har følt, at kildeskatten har fået en skæv start, hænger det i nogen grad sammen med, at kildeskattesystemet skulle starte på et tidspunkt, da skatterestancerne var meget store. Der er næppe nogen, der er ubekendt med, at de betydelige skatterestancer fra forrige år har vanskeliggjort kildeskattens start. Jeg kan sige, at pr. 31. december 1969 var skatterestancerne 1.500 mill. kr., og det er klart, at når disse restancer skal afvikles, samtidig med at et nyt system med trækprocent og indeholdelsespligt osv. træder i kraft, så kommer det til at gøre meget mere ondt, end systemet i sig selv gør. Hvis der trækkes 40 pct. til betaling af den løbende skat og 15 pct. af det resterende beløb som afdrag på restancen, medfører det naturligvis, at der bliver mindre i lønningsposen.

Men kunne vi løse det i efteråret? Kunne vi have sagt i efteråret: ja men vi frigiver det, der ikke er indbetalt inden 1. januar, det bestemmer vi ved lov, at det skal ikke indbetales? Kunne vi have budt de af landets skatteydere, som har betalt til tiden, som har slidt og slæbt for at blive af med deres skatterestancer, at vi havde slettet de 1.500 mill. kr.? Hertil kommer, at disse 1.500 mill. kr. fortrinsvis er kommunernes og ikke statens penge. Jeg tror, enhver vil kunne forstå, at ingen regering og intet parlament kunne sige: nu er vi lige glade med de restancer, der hænger fra det gamle system, dem ser vi bort fra. De må naturligvis afvikles, der må være lige og samme pligt til at betale de udskrevne skatter for alle i befolkningen. Men det er et problem i starten, og det gør, at systemets start får større vanskeligheder, end det ellers ville have fået.

Jeg skal ikke udtale mig meget om indholdet af de to dagsordensforslag. Det, hr. Anker Jørgensen har stillet, indeholder jo en kritik af regeringens politik, som jeg formoder regeringen ikke vil kunne acceptere. Men der er det mærkelige ved det, at begge dagsordensforslag indeholder forslag om overgang til næste sag på dagsordenen, og det betyder jo på jævnt dansk, at de, der er forslagsstillere til disse forslag til beslutning, ikke ønsker dem behandlet mere, ikke ønsker en anden behandling af dem, men

simpelt hen ønsker, at det skal være færdigt med i dag; jeg tror også, at hr. Morten Lange sagde det sådan, og det skal jeg ikke modsætte mig. Men vi kommer altså i den bizarre situation, at vi, der stemmer imod dagsordensforslagene, derved indirekte kommer til at stemme for, at forslagene går til anden behandling; men det ansvar vil jeg påtage mig og regner med, at det nok går endda.

Vi kommer jo til flere økonomiske drøftelser, vi mødes jo ved næste korsvej, når finanslovforslaget kommer til tredje behandling til foråret, og når udskrivningsprocenten for 1971 skal fastsættes. Lad os så håbe, at landets økonomi stiller sig bedre til den tid, lad os håbe, at det har vist sig, at denne kraftige stramning af finanspolitikken, som jeg erkender finder sted, begynder at give nogle små resultater. Jeg er enig med hr. J. O. Krag i, at dette ikke er det eneste middel, en regering råder over, vi har jo også pengepolitikken, som det er nævnt. Men den er stram nok i forvejen, som det også fremgik af hr. J. O. Krag's tale; han talte om obligationskurserne og sagde sammenlignende, at ikke engang i 1930'erne var de ringere, end de er nu. Nu er jeg jo ikke økonom, som hr. J. O. Krag er det, men jeg kunne tænke mig, at med den økonomiske stilstand, der i det hele taget var i 1930'erne, med den stagnation, der var i hele det økonomiske liv overalt i verden, og med de små mængder, der skulle bruges til investeringer i forhold til det, vi har stået over for i 1960'erne, er det egentlig ikke så mærkeligt, at der var bedre balance i obligationskurserne dengang.

Men det, som for mig er det afgørende, og som er afgørende for enhver, der ikke tænker på 1930'erne, men på 1960'erne, som er ung i 1960'erne, er, at der i efteråret skete dette, at Nationalbanken pludselig holdt op med at støtte obligationsmarkedet. Under hr. J. O. Krag's seneste år som statsminister støttede Nationalbanken hele tiden obligationsmarkedet, den var garanten for kurserne. Fra det øjeblik, denne garanti holder op og banken trækker sig væk, fordi den vil have et frit marked, kan der naturligvis ske det, der skete i efteråret, uden at det har noget at gøre med den økonomiske politik i almindelighed, men måske er udtryk for, at